

5.

Минаха години отъ тогазъ,
въ складоветѣ плъзнахме отровни,
нищо не оставаше за насъ —
и тютюна почнахме да ровимъ.

Ситенъ прахъ отъ жълтитѣ листа
дробоветѣ почна да разкъсва,
нѣкои отъмънна болестъта,
други, безработицата прѣсна.

Мжчихме се дълго — все така...
да живѣемъ, о, животъ умразенъ!
Въ кръчмата издигахме рѣка
и гърлата кжсахме напразно.

6.

Но нали животътъ озлобенъ
удря съсъ камшикъ по гърбоветѣ,
— ето че следъ всѣки миналъ день
почнаха да зрѣятъ умоветѣ.

Ние не останахме сами —
имаше въвъ братската България,
въ складоветѣ, въ селскитѣ земи,
имаше приятели, другари...

Болката ни обща е сега,
заедно понасяме теглата,
знаемъ — ще се разтопи снѣга,
въ нова пролѣтъ ще трепти земята.